Гончар Інфо

«Унція емоцій варта тонни фактів» *Джон Джунор*

№ 4 (17), 13 грудня 2017

Фото: http://www.bbstheunf.ua

ЩО ПО НОВОРІЧНОМУ НАСТРОЮ

А ти теж постійно бубониш, що снігу немає, мандарини кислі і ялинку на площі некрасиву поставили? Тоді читай, що ця сама ялинка думає про тебе!

Фото: http://www.ukr.net

НАВКОЛО СВІТУ З ДЖОЗЕФОМ БРІСМЕНОНОМ

Бувалий журналіст розкриває свої професійні таємниці

УКРАЇНСЬКИЙ ЧОРНИЙ ПЛАЩ

Фото: http://bbstheunf.com.ua/

19 грудня кожен чекає на подарунок від святого Миколая. Час все ж дізнатися хто він такий, та що треба зробити, аби він прийшов

Фото: Тетяна СТРИКАЛОВА

ЛИСТИ ДЛЯ ДІДУСЯ МОРОЗА

Дорогі читачі!

Незабаром для кожного з вас почнеться новорічна казка. Після того, як студенти і викладачі разом складуть усі екзамени та отримають заліки, на всіх чекає свято. Новий 2018-й повинен принести щастя, наснаги та сил. Наш новорічний випуск ми підготували задля маленьких розваг наприкінці навчального року.

Усі курси кафедри масової та міжнародної комунікації зібралися разом, щоб подарувати новорічну атмосферу в середину грудня. Ми хочемо покращити ваш настрій під час сесії, тому що багатьом неабияк потрібна ця підтримка.

Сьогодні ви прочитаєте не ті нудні статті, для написання яких потрібно знайти інформаційний привід, проблему, а ще й експерта у цій сфері. Ніякого інтерв'ю з журналістом, який дає поради студентам, і ніякої оперативки. На вас чекають веселі, щирі, атмосферні розмови напередодні святкових днів. Насолоджуйтеся!

Як і в минулому році, проводиться голосування за кращу публікацію. У кожного курсу є свій колір шпальти: перший – зелений, другий – фіолетовий, третій – жовтий, четвертий – синій.

Вам лише потрібно:

* прочитати усю газету, до останньої сторіночки;
* вибрати той матеріал, який сподобався вам найбільше;
* проголосувати за нього на кафедрі масової та міжнародної комунікації.

Нагадуємо, що за себе голосувати не можна! Переможця очікує приз!

Тетяна СТРИКАЛОВА

ДОРОСЛИЙ ДИТЯЧИЙ ЛИСТ

Любий Дідусю Морозе!

Мене звати Таня і в цьому році я дуже старалася поводити себе добре, бути хорошою дівчинкою. Намагалася стати чуйною до всіх і чесною з тим, кого люблю. Вчилася приймати чужу позицію і нікому ні в якому разі не бажати зла.

Ось вже 8 років минуло з того часу, коли я в останнє писала тобі листа. Цілих 8 років... Це мізерно мало у масштабах Всесвіту і так багато у масштабі людського життя. Тільки уяви, за цей час мільйони дітей встигли з'явитися на світ, сказати своє перше слово, зробити перші кроки, піти у перший клас та навіть отримати першу двійку. А я за ці роки не написала тобі жодного разу.

Пробач, Дідусю. Тобі, напевно, дуже прикро та хочеться дізнатися, чому так сталося. Все просто. Все надзвичайно просто і вельми банально. Я перестала вірити у тебе, а разом із цим - вірити у чудо. Втратила те найчарівніше, що мають тільки дитячі серця. Надія, віра, любов та сміх – найсильніші речі в нашому житті. А ми так легко розлучаємося із ними.

Дідусю, мені так незручно, що через стільки років я знову звертаюсь до тебе з проханням. Але повір, мені це дійсно необхідно. Дуже. Натомість я обіцяю продовжити добре себе поводити і робити цей світ трохи краще, ніж він є. А попросити я хочу не ковзани, не нову бальну сукню і навіть не будиночок для барбі, як це було 10 років тому. Зараз мені потрібно лиш одне. Дідусю, принеси мені, будь ласка, в цьому році чудо. Справжнє чудо. І тільки його.

Тетяна РАК

ЯК ВИКЛАДАЧІ КАФЕДРИ СВЯТКУЮТЬ НОВИЙ РІК

Свято очима студентів

Свято наближається, не за горами 2018 рік. А як же його будуть святкувати наші викладачі? Можливо, залишаться 31 грудня на кафедрі? Або все ж зберуться у родинному колі вдома? Ми зробили несподівані та надзвичайні припущення щодо цього.

Уранці 31 грудня телефон ***Володимира Дмитровича Демченка*** розривається від дзвінків родичів, знайомих, викладачів університету та студентів (особливо тих, кого в армію не забрали). Перед новорічною метушнею, яка почнеться вже ближче до вечора, треба заїхати у рідну «дев'ятку», щоб розібрати документи та перевірити чи нема ще студентів під дверима без заліку. Студентів не виявилося. У корпусі тиша, як уранці на 1 січня. Він вимкнув на час електронне табло та поїхав готуватися до святкування. Підготовка йде повним ходом: готуються салати, у духовці смажиться курочка, а паралельно на фоні вже чути жарти від новорічного випуску «95-ого кварталу». Вся родина в зборі, всі близькі поруч. Після вітання Президента з криками «Ура!» всі подумки загадали побажання на весь наступний рік. Сівши зручніше на своє крісло, Володимир Дмитрович бере пульт і натискає спеціальну кнопку, після чого на електронному таблі у «дев'ятці» з'являється надпис: «З Новим роком, ФСЗМК!».

Новий рік ***Бутиріна Марія Валеріївна*** зустріне вдома з маленькою улюбленицею Софією, мамою та братом. Вони заряджають її теплом та вдачею на увесь рік. У ніч з 31-го на 1 буде писати оду новорічним святам та конотації настрою. Аспіранти, студенти зможуть трохи відпочити, бо в 2018-1 приготував для них декілька складних дискурсів. Головне, не забути привітати Вельмишановного Георгія *(Поцепчов– Прим.)* Колеги з кафедри отримають листівки-привітання на Фейсбуці. Під бій курантів Марія Валеріївна підійме келих за всіх, хто був із нею в нелегкі часи!

Павленко Вікторія Вадимівна зустріне 2018 у Лондоні. Студенти можуть спати спокійно. Заліки складені. Оцінки виставлені. У листі до Діда Мороза напише закляття, яке допоможе повернути кафедру міжнародної інформації. Чому? Бо так зможе колись стати її головою та зробити політичну кар'єру. Чому б ні?

Алла Миколаївна Бахметьєва навіть 31 грудня не піддасться спокусі й буде тримати зв'язок між 1-им корпусом та рідною «дев'яткою». Усі прес-секрети вона напише на папірці та заховає у конвертик, так спокійніше. Від дзвінків буде розриватися телефон, а хто ж це буде телефонувати? Ну, звичайно, рідні випускники… А усі подробиці цього свята, з участю Алли Миколаївни, ми дізнаємося у свіжому випуску «Дніпровського університету».

У минулому житті, без сумнівів, бувши королевою, Новий рік ***Темченко Лілія Василівна*** відзначила б серед знатних гостей, оточена захопленими поглядами кавалерів. Але як же це буде відбуватися у 21 столітті? Розкішний бенкет закінчився і для повноти блаженства не вистачає тільки музики і безперервних танців. Слуга відкриває розсувні двері кімнати, звідки доносяться приглушені звуки музики. Всім подобається ця мелодія, адже ніхто не сміє сумніватися у Вашому музичному смаку! Гості намагаються приховати свій смуток від того, що таке чудове свято, запрошення на яке з нетерпінням чекають від Вас щороку, так швидко підійшло до кінця. Дворецький запрошує всіх на каву, а після, обдаровані Вашої посмішкою, гості роз'їжджаються по домівках. Вони ще довго будуть пам'ятати цю атмосферу веселощів і привітної гостинності.

Наталія Анатоліївна Гусак буде зустрічати 2018-й з родиною, напевно, десь у друзів. Але навіть такий святковий день не відстороняє її від роботи. Вона буде ходити з камерою по будинку та надворі, аби відзняти усі новини та знайти новорічну сенсацію. Буде цікаво подивитися на телебаченні 1 січня про пригоди інших. А якщо знайдеться ну надзвичайно важливий та цікавий матеріал, то, можливо, у прямому ефірі не буде привітання президента.

Кирилова Оксана Вікторівна починає готуватися до Нового року заздалегідь. Спочатку вона прикрашає ялинку, розвішуючи замість прикрас туди шпальти газети «Financial Times» лососевого кольору. Потім починає перечитувати новорічний випуск «Гончар Інфо», треба ж посміятися з студентів напередодні свята. А подзвонити своїй подрузі, Оксані Василівні, та похизуватися подаруночком від чоловіка? Ех, а це ж нові чобітки від Saint Laurent.

Інна Миколаївна Сухенко буде зустрічати Новий рік точно не вдома з рідними, і навіть не в нашій країні. Можливо в США, Танзанії або ж Великій Британії? О 12-й годині ночі 31 грудня з келихом шампанського на борту круїзного лайнера, вона загадає мрію ¬– нову цікаву подорож, а саме головне – екстремальну. Але, звичайно, тільки у наукових цілях. Не просто працювати в бібліотеці Конгресу США, а наприклад, з валізами, поїхати до Ванкуверу.

Чи зможе ***Олена Олександрівна Гусєва,*** хоча б на один святковий вечір, відкласти улюблену книгу? Тільки уявіть: ніякої російської літератури, про таке неможливо забути, але спробувати варто. А тільки гарний настрій, новорічна атмосфера, по телевізору улюблений фільм, ще й син завітав гості після перегляду матчу. Чи не справжня казка?

Відповідальне ставлення до всього, чого доторкається серце - чудова риса людини, яка властива ***Хатуні Джемшерівні Гурчіані.*** Атмосфера свята неодмінно повинна бути спокійна і безтурботна, яку створить сім'я або найближчі друзі. У неї, як у людини, який так цінує своїх рідних, страви на сімейному столі скоріше за все будуть національними. Подарунки від Хатуни Джемшерівни обов'язково будуть корисними і від щирого серця. Хоч вона і буде відзначати це свято тільки з тими, хто близький їй душею, без її уваги не залишиться ніхто. Улюблені колеги, колишні одногрупники та просто давні знайомі отримають найщиріші побажання на 2018 рік.

У ***Бучарської Ірини Станіславівни*** немає звички вибиратися кудись 31.12. Вона прекрасно знає, що точно не хоче провести цей день на передачі, тому заздалегідь всім студентам дарує хороші бали. І це не тому, що в тебе правильно виконаний хронотоп, або відвідав всі театральні вистави в цьому семестрі. Вся справа в тому, що під ялинкою замість листів Діду Морозу очікує цілий ящик листів від дітей, які треба буде прочитати до 12-ї, спалити, кинути в келих шампанського і загадати бажання. До речі, ялинки, можливо і не буде. Це буде гілочка сосни, яка скромно буде стояти біля телевізора, по якому буде йти два фільми поспіль: «Іронія Долі» 1975 року , а після 2007 року. Після аналізу та проведеної паралелі двох фільмів свято не закінчиться, а тільки почнеться. Стіл уже давно накритий, сім'я в зборі, у будинку панує спокій і насолода. Із вуст найрідніших звучать історії з життя і добрі побажання один одному.

Оксана Василівна Гудошник напередодні Нового року розіслала поштою всім студентам вітальні листівки. Так вона робила щороку в надії на гучну вечірку, влаштовану студентами на знак вдячності за невтомну та плідну викладацьку працю. Проте щороку дива не траплялося. Позітхавши перед монітором комп'ютера, Оксана Василівна пішла по магазинах, аби в цей Новий рік бути ще приголомшливішою, ніж минулого. Але викладач мала хитрий план. Бідолахи студенти, нічого не підозрюючи, зібралися в одному кафе, яке, до речі, полюбляла і Оксана Василівна. Вони ж ніби вжили всіх превентивних заходів: і рідних її розпитали про плани, і сіли у найтемніший закуток закладу… Але долю, як-то кажуть, і возом не об'їдеш, бо ФСЗМК – це діагноз. Тож студенти спокійненько собі куштували каву з тістечками «Естергазі» - тезками улюбленого персонажу Оксани Василівни з Історії зарубіжної журналістики, і не почули лиха. На порозі з'явилася приголомшлива жінка, що відразу наповнила ніби сяйвом приміщення кафе: один із офіціантів впав просто біля її ніг. Оксана Василівна підійшла ближче і з властивим їй ентузіазмом промовила: «Готові? Поїхали!».

2018 ***Шандрі Ользі Євгенівні*** потрібно зустрічати в Хащовому, і обов'язково в родинному колі. На час свят можна забути про своїх студентів, улюблені курси копірайтингу і рідний «11 канал». Тільки про «Справа смаку» забувати не варто – обов'язковий «маст хев» страв на свято. У зборі всі: найкраща Білка, улюблений першокласник, чоловік, Маруся, Шанті зі своїм новим другом ... Ну а може на свято і улюблена кума загляне? Перевернувши все догори дном, можна опинитися в Кракові тим же складом. А може в Парижі? Не все ж доньці одній на уїк-енди їздити, можна і сім'ю прихопити. Варіантів для зустрічі Нового року багато, місць – розважайся не хочу. Важлива лише компанія, а не геолокація.

Полякова Тамара Олексіївна збере у цей святковий вечір свою родину. Усі допоможуть приготувати вечерю, адже Новий рік – сімейне свято. Теплі розмови, дзвін келихів, подарунки, щирі побажання – тільки доповнять цю ніч 2018-го року. Десь на тлі цього будуть чутися побажання президента країни. У такий вечір дозволяється забути про студентів і роботу. Насолоджуйтеся моментом!

Анатолій Іванович Александров не буде сидіти вдома у таке свято, ну це банально. Він придбає собі запрошенню на найкращу костюмовану вечірку міста та піде розважатися. Дістане крутий одяг (дивіться фото – Прим.), адже треба виглядати солідно. А наступного дня буде шукати себе на світлинах по усіх сайтах. Ось це свято, а не ваші «концерт по телеку та спати».

Новий рік — пора чудес, тому ***Людмила Валентинівна Хотюн,*** змилостившись над недосвідченими дітьми та відправивши студентів із заліковками на новорічні канікули, зможе нарешті вирватися із круговороту справ та обдумати плани на свята. Можливо, це буде казкова Лапландія — сніг, вічне Різдво та, звичайно, Санта або ж наш Дід Мороз. Теплий будиночок, камін (де будуть горіти невдалі студентські роботи, адже потрібно позбавлятися від негативу та вирушати у новий рік з тільки «оновленими» та з оптимізмом!), ялинка, мандарини, купа подарунків, вічний дух чудес. Можна засісти з дітьми за перегляд «Лускунчика», а потім солодко заснути, сподіваючись, що новий рік буде найкращим!

Родинне коло та смаколики на столі, теплі розмови й щирий сміх – саме такий Новий рік чекає на ***Юлію Станіславівну Гаркавенко.*** Кремове плаття буде дуже добре поєднуватися з костюмом чоловіка, а маленький синочок буде тішити око батьків у смішнючому костюмі ведмедика. Саме на це свято образ Юлії Станіславівни доповнить розкішна зачіска – довгі накручені локони й улюблена шпилька. Зустрівши 2018 рік та випивши по келеху шампанського, можна сміливо перевдягатися в звичний одяг і бігти на вулицю ліпити сніговиків. Поцілувавши у носик свого малюка, можна лягти і самій – найкраще завершення цієї історії, але не зараз. Поцілувавши маленького ведмедика та переконавшись, що чоловік спить, нарешті можна вибігти на вулицю і підірвати усі запаси новорічних хлопавок, спалити усі бенгальські вогні і подивитися на салют. Але це велика таємниця, тому т-сс. Нехай усі думають, що Юлія Станіславівна о другій вже спить.

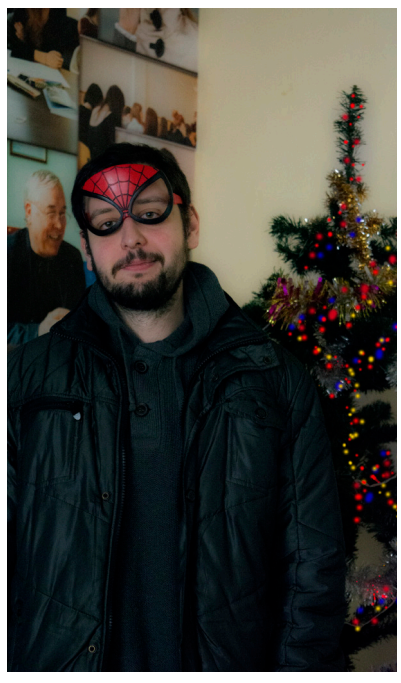

Ще за тиждень до нового року ***Андрія Вікторовича Гусєва*** збентежила новина про те, що 31 грудня відбудеться футбольний матч між Челсі та Ліверпулем. «Може зустріти новий рік у барі?», - подумав він. Але ця думка одразу розчинилася у повітрі, бо Новий Рік все-таки сімейне свято. Прикрасивши верхівку ялинки, Андрій Вікторович прибрав стула, адже він йому не знадобився. Замість чаю, улюблена чашка налита шампанським, годинник пробиває одинадцятий раз. От-от почнеться новий рік.

II курс

Фото: Дарина КУЧЕР

Фото: Тетяна Стрикалова

Ялинка бачить кожного наскрізь

НЕШТУЧНІ ЕМОЦІЇ ШТУЧНОЇ ЯЛИНКИ

Усім, у кого немає «новорічного настрою» присвячується

Новий рік… Скільки щастя у цьому слові! І одразу фантазія малює картину: здані екзамени, закрита сесія, подарунки, бенгальські вогники… А поки що ми бігаємо між кабінетами, збираємо підписи в заліковках та по дорозі додому бігло розглядаємо красиві, святкові, блискучі вітрини магазинів, думаємо над подарунками рідним. У постійній буденній метушні ми втрачаємо магію очікування свята.

Стоячи у маршрутці у страшній штовханині по дорозі на першу пару, невиспані та втомлені, ми не помічаємо, як місто готується до свята, як встановлюють новорічні ялинки…. Ви думаєте: «Боже мій, ну невже не можна було придумати гарнішої ялинки?! Ну що це таке? Все як завжди…». Так от якщо Ви справді так думаєте, Вам слід було б взнати, що про Вас думає оця сама така негарна, пересічна, звичайнюща ялинка.

Нарешті, нарешті, нарешті! Якщо мене вже поставили, то це однозначно грудень і до Нового року залишилось двійко тижнів. А, от: величезний сяючий екран на одному з торгівельних центрів тільки що урочисто промовив: «До Нового року лишилось 15 днів!». Ура! Ще зовсім трішки і настане той чарівний вечір, коли всі підходитимуть до мене, відкриватимуть шампанське, будуть сміятись, обійматись і бажати одне одному «нового щастя».

А чому це всі такі серйозні? Де посмішки, народ?! До Нового року ж усього два тижні! Агов! Ось якийсь чоловік у строгому сірому пальто, що це він там буркотить у трубку? «Андрій Вікторович! Ну як це завтра? Там же стільки роботи! У мене ще чотири об'єкта висить….Але ж я і до наступного року не впораюсь!». Що-що висить? Які об'єкти? Про що цей дивак торочить, я тут стою така красива, новорічна, а він і оком не мигнув. Секунду…А чому це на мене ніхто не дивиться? Я ж висотою в 10 метрів, не думаю, що можна мене не помітити. Гей, дівчата, як Вам мої прикраси, скажіть ця зірка на верхівці дуже пасує під моє зелене вбрання?

«Та скільки можна одну й ту саму ялинку ставити п'ятий рік підряд? Набридли вже, он диви як злізла фарба з іграшок, вицвіла, голки зім'ялись…Та й взагалі вона на ялинку не схожа, якась опецькувата, занадто трикутна…». Що?! Я опецькувата? Ну, трохи злізла фарба, то й що? Ввечері, коли вогні запаляться я знаєте я красива буду, як королева ялинок!

Ви ще фотографуватись біля мене будете! «Мам, я придумав! Планшет хочу на Новий рік! Ну, мені для навчання треба, чесно!». А що вона йому там відповідає, не чую… «Який там планшет! Ха-ха, тут хоч би за комунальні розрахуватись та стіл накрити, ти ба який….Планшет!» Цікаво, що таке комунальні? А планшет? Взагалі нічого не зрозуміла! Це вони, про подарунки мабуть. Дивно якось про подарунки таким тоном, наче про роботу….Я, правда, не знаю що таке робота, проте люди завжди про неї говорять з сумом та розпачем. В одному я впевнена точно – це щось явно не новорічне. Ой, ой! Дивіться, сніг! Сніг, сніг! А який лапатий, який красивий!

Народе, дивись як сніжити почало, зараз усе місто в казку прибереться, може тоді вас попустить з вашою роботою та комунальними. «Тільки не це! На вулиці ж нуль градусів! Зараз все розтане, така квашня почнеться, дороги одразу в болото перетворяться! Хай йому грець, додому тепер на годину-півтори довше їхати через затори!» Ні, серйозно?! Без снігу кричать: «Ой, ну що це зима?! Одні дощі випадають», коли морози вдарять і засніжить, кричать: «Знов машину півгодини відкопував! Чорт би його забрав цей сніг! Коли вже літо?!», і зараз їм не так!

Я зі своєї ялинкової позиції хочу заявити, що ви всі вередливі зануди, ось так! Ні, ну як треба обурюватись, щоб мене, новорічну ялинку новорічного настрою позбавити? Не хочу я вже нічого, і не приходьте до мене ввечері 31-го, я навмисно вогники не запалю, ясно вам?! «Мамо, мамо! Дивись, ялинку поставили! Мам, а що вже скоро Дід Мороз прийде?! Уррааа!

Дивись яка вона велика, яка красива! Мам, а давай бабусю з собою візьмемо і гуляти підемо сюди». Що-що? Звідки цей тоненький голос? А, ось маленький хлопчик, туго закутаний в теплий комбінезончик стоїть і дивиться угору, десь туди, де у мене верхівка. А який радісний, сміється, ловить язиком сніжинки, моє маленьке сонечко. Такими щирими можуть бути хіба що діти. Цікаво, якщо я легенько торкнусь його гілочкою, ніхто не помітить?

Ольга УСТИЧЕНКО

ВЕЧОРИ ЗА КОНСПЕКТАМИ БЛИЗ СЕСІЇ

Ніч перед екзаменами

Наближаються новорічні свята, хочеться передивитися старі добрі фільми данної тематики.Проте, сесія вже дихає в потилицю. Пройди тест і дізнайся хто ти із персонажів відомого українського твору «Вечори на Хуторі близ Диканьки».

1.Чи часто ти з'являєшся на парах?

А) Як запросять, то прийду

Б) Часто запізнююсь, бо чорт повільно рухається

В) Не обділяю увагою жодної, як гостей у моїх сінях

Г) Краще піду красти місяць, ніж витрачатиму на це час

2. Як ти виконуєш домашні завдання?

А) Частіше змінюю черевички, ніж щось виконую

Б) Десь так, як літаю до цариці – нечасто

В) Скористаюсь чарами, щоб воно саме залітало до зошита

Г) Так само як ховаюсь у мішку в Солохи – не дуже вдало

3. Як довго ти готуєшся до екзаменів?

А) Як залишиться час після того, як причепурюсь – щось почитаю

Б) Менше часу витратив на залицяння до неприступної Оксани

В) Довше, ніж намагаюсь посварити Оксану з Вакулою

Г) Не швидше заключення договору з Вакулою

4. Як ти зазвичай здаєш сесію?

А) Навіщо вчити та страждати – Вакула мені дасть списати

Б) Легше злітати до цариці за черевичками, ніж скласти сесію

В) Балів по предметах стільки, скільки мішків з козаками у моїй оселі

Г) Усю сесію відчуваю себе осідланим Вакулою, тому здаю не дуже добре

5. Якими прийомами ти користуєшся, щоб полегшити здачу екзаменів?

А) Використовую виключно свою красу

Б) Вгадую відповіді 50/50, як примхи Оксани

В) Ніякими, бо знаю білети не гірше за заклинання

Г) Скористаюсь допомогою Солохи

Результат

Впізнав себе у варіанті «А» ? *Ти – Оксана*

Краса врятує світ, але ж від сесії ніхто не застережений. Почни, принаймні, показуватися на парах, а не лише на сторінках у соціальних мережах. Тоді тобі не доведеться супити губки через «нечесний» результат.

Якщо більшість обраних варіантів «Б», то *ти - Вакула*

І чорта осідлаєш, і до цариці злітаєш, аби тільки отримати гарну оцінку. Та, можливо, краще спробувати для початку відкрити підручник чи конспект? А подвиги поки трошки почекають.

Якщо більшість обраних варіантів «В», то *ти – Солоха*

Характер веселий, товариський, але й хитрий. Ти знаєш багато магічних штучок, які вміло використовуєш під час екзаменів. Скласти сесію для тебе так просто, як покрасти зірки.

Якщо тобі припав до смаку варіант «Г» ,то *ти – Чорт*

Король махінацій та вигадок. Якщо викладач на черговому іспиті конфіскує твій смартфон – не проблема: у кишені знайдеться шпаргалка. На крайній випадок – зліва є сусід- відмінник.

Катерина КОЗАЧЕНКО
Ліліана ЛЕВЧЕНКО

НОВОРІЧНИЙ БАТЛ

«Що ж це за Новий рік і без ялиноньки?»

Напередодні Нового року всі заметушилися в пошуках невід'ємних новорічних атрибутів. Традиційно, в кожному домі встановлюють і прикрашають ялинку. Але ось постало питання вибору між штучною та живою. Тож яку все-таки обирати?

Новорічна метушня не обходить стороною й студентів. 28 грудня, по закінченню сесії, до студента приходить усвідомлення, що через три дні Новий рік. Якщо наш студент з іншого міста\села, а білетів додому вже немає, то постає питання: що ж тепер робити? Приєднуватись до компанії місцевих друзів або ж влаштувати міні-вечірку у власній кімнаті в гуртожитку?

У будь-якому разі новорічна ніч без ялинки – не новорічна! Вона уособлює дух свята. І тут студенти почали «порівняльний аналіз» дерев.

У виборі штучної ялинки можна збагнути ряд плюсів:

• Захист довкілля. 1 га хвойних дерев виділяє 30 т кисню на рік, тобто забезпечує річну потребу людини в кисні.

• Практичність. Штучна ялинка буде служити не один рік! Це допоможе зекономити.

• Пожежна безпека. Якісна штучна ялинкаобробляється негорючими речовинами і не горить.

• Гіпоалергенність. Штучна ялинка не має летючих хвойних речовин, як жива. Для людей з алергією – це найкращий альтернативний варіант.

Мінус штучної ялинки – це її ціна. Якісне дерево дорого коштує. Але слід пам'ятати, що воно буде радувати вас не один рік.

Для студента вигідніше (а точніше сказати дешевше) обрати живу ялинку. Тим більше, жива ялинка – це не обов'язково шкода для довкілля. Зараз же є і ялинкові букети (окремі гілки хвойнихдерев у поєднанні із різними лісовими матеріалами і з новорічними прикрасами), ялинки в горщиках(після свят дерево можна висадити в ґрунт у власному дворі або парку) або ж, як варіант для тих, у кого в дворі росте ялинка, можна прикрасити її прямо там. Останній варіант дуже сподобався студентам, але вони згадали, що біля їх гуртожитку немає ні одної ялинки.

Перебравши всі варіанти, студенти вирішили обрати звичайну живу ялинку. З'явився варіант зібрати гроші компанією і купити ошатне деревце. Коли кошти були знайдені, студенти вирушили на офіційний ялинковий базар, як законослухняні громадяни своєї країни, слідкували, щоб у продавця була ліцензія і на деревах було спеціальне клеймо. Проаналізувавши ціни і реальні можливості, студенти починають розуміти, що вистачить їхніх коштів лише на дві гілки від ялинки, та й взагалі шампанське і мандарини – теж символи свята, їх на ці гроші й куплять. І ось, 31 грудня, по дорозі з супермаркету, студенти знаходять розкішну гілочку від ялини, яку, схоже, зламав, поки витягував дерево з трамваю, і загубив якийсь зразковий сім'янин, що віз його додомучерез пів міста. Ось так і питання ялинки вирішено. Святу бути!

А взагалі, не так важливо, яке святкове дерево ви оберете. Головне, щоб Новий рік пройшов незабутньо і подарував найщиріші емоції!

Яна ТРУХАН

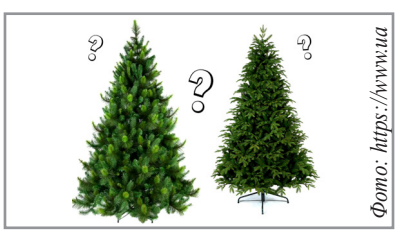

Штучна VS жива

УКРАЇНСЬКИЙ ЧОРНИЙ ПЛАЩ

А ти вже написав листа Миколаю?

Кожна маленька дитинка, коли стає студентом починає всім і одразу доводити, що вже доросла, самостійна. Ми, горді і незалежні, купуємо продукти у супермаркетах з поважним обличчям, їздимо самі на відпочинок (ну, якщо мама пустить), живемо в гуртожитках (якщо батьки не проти) і ні від кого нам нічого не треба. Але є у календарі незвичайний, магічний день, коли Студент(!) перетворюється назад на маленьке дитя і щиро радіє «Кіндер-сюрпризу» знайденому під подушкою. А що ви знаєте про того доброго сивого бороданя, що приносить дітлахам подарунки в ніч на 19 грудня?

Як тільки не називають Святого Миколая по всьому світу: Міклаш, Йолупукі, Фадер Крісмас. Та всі ці ймення, такі різні й інколи кумедні.З чого ж починається історія святого, кому він приносить подарунки, та чому його досі ніхто не бачив?

Легенда

Про Миколая існує безліч легенд та повір'їв. Проте схожі вони історіями про добрі справи, які робив святий. Це історія маленького хлопчика, що з дитинства був добрим, щиросердним та набожним. Він ніколи не жалів копійчини для жебрака. Батьки були достатньо заможними людьми і лишили Миколаю багатий спадок. Якось містом почали ходити чутки про вдівця, що мав трьох доньок та ніяк не міг видати їх заміж, бо жили вони бідно. Юнак прочув про це, пожалів родину та вирішив допомогти. Вночі, надягнувши темний плащ з капюшоном, Миколай тихенько прийшов до будинку нещасного чоловіка та закинув йому у вікно набитий грішми мішок. Вранці, коли чоловік знайшов подарунок та зі сльозами щастя почав розповідати містянам про чудо, народилась легенда про янгола, що вночі спускається з небес. А Миколай, продовжив творити чудеса. Але так ніхто і не дізнався що то за янгол приходить уночі в темному плащі…

Свита Миколая

Як відомо з українських переказів про святого, він приходить до сплячого дитяти не один: із ним двоє чортенят та двоє янголят. Уявіть: спочатку треба проскочити повз дорослих у прочинені двері чи комин, потім ще до дитячої. І сторожувати нікого не залишиш. А уявіть, заходиш до малого у кімнату, а там стоять п'ятеро: двоє маленьких у білих хітонах з німбами та крильцями, ще двоє у сажі з хвостами, а поруч з ними старий в чорному плащі з мішком. І що б ви подумали? Якщо вдалось пробратись до кімнати, то починається нарада: різка чи подарунок. Чортенята та янголята починають аргументовану дискусію щодо добрих та поганих вчинків дитини. Миколай розсуджує та вирішує, що лишити під подушкою, а потім ще потрібно так само непомітно вийти. А ви думали, що він отак просто скрізь стіни проходить?

Що зробити, щоб він прийшов?

Про шпаринку в дверях не забудьте. Добре поводьтесь. Не прогулюйте пари, вивчіть розклад та не перепитуйте 150 разів: «Шо по парах?», витягайте на лекціях хоч один навушник. Листа йому напишіть, а то всі тільки Діду Морозу. Листа передайте батькам, вони точно все перекажуть, у кожної мами є абонентська скринька святого. Найголовніше застереження: не підглядайте, тим паче не намагайтесь не спати всю ніч, щоб застати Миколая – він не прийде! Перевірено! Такі шпигуни автоматично отримують різку. Якщо раптом побачите, як мама чи тато в цю ніч заходять до вашої кімнати з якимись пакунками, це означає: по-перше, що Миколай лишив подарунки перед дверима, а батьки вам просто їх поближче переносять, а по-друге: ви шпигун, бігом спати!

Пишіть листи, мрійте та вірте у чудеса. Свято наближається, друзі!

Ольга УСТИЧЕНКО

НАВКОЛО СВІТУ З ДЖОЗЕФОМ БРІСБЕНОМ:

Бувалий журналіст розкриває свої професійні таємниці

Любі читачі!

З тих пір, як мій вік сягнув позначки 60+, а сивина вже давно перестала бути непомітною, я зрозумів, що мушу залишити хоч щось після себе майбутньому поколінню. А мені точно є що залишити!

Звати мене Джозеф Брісбен. Народився у Сен-Луїсі, в родині звичайного промисловця. І хоч про мене кажуть, що належу до вищого американського світу, членом урядового комітету точно ніколи не був. Й ніколи не мав свого судна, не входив до складу колегії адвокатів, суддів чи інших впливових американських кіл. Я нажив свої статки лише одним ремеслом, що має назву «журналістика».

Починаючи свій шлях з помічника штатного працівника місцевої газети, я «доріс» спочатку до редактора, а потім випустив і три власні видання. Мені завжди вдавалося з математичною точністю розраховувати усі деталі виходу газети, а тому я дуже швидко знаходив собі прихильників.

Однак більшу частину свого життя присвятив подорожам. Впевнено можу сказати, що ніхто краще за мене не знається на мапі земної кулі. Немає жодного пункту, про який мені не було б відомо, чи зниклого мандрівника, якого б я не знайшов. Я особисто вирушив на Кубу, щоб першим описати події війни на своїх сторінках. У 1894 році мені довелось поїхати у Францію, аби дізнатись усі деталі справи Дрейфуса та подискутувати з Рошфором, власником видання «La Lanterne». Серед моїх друзів такі майстри свого діла, як Пулітцер і Херст.

Пережив я багато і маю чим поділитися. Підготовка до новорічних свят змусила мене перебрати свої замітки, старі газети, малюнки та листи від знайомих і друзів. І найцікавіше, мої дорогі читачі, я лишаю на сторінках цього святкового випуску: лист давнього ірландського друга, рецепти найсмачніших страв з різних країн, якими подорожував, та список бажань видатних постатей. Тож, мої наступники, читайте і набирайтеся досвіду!

Ваш завжди вірний друг Джозеф.

Оксана АЛЕКСЄЄНКО
Карина ОЛІЙНИК
Оксана ЛИСЯК

НОВОРІЧНІ ТАЄМНИЦІ
Або «маленькі» бажання великих людей

Напередодні новорічних свят я вирішив зібрати докупи усі потаємні бажання, які мені колись довелось почути від великих людей або ж побачити у їх особистих записах. Що, й досі не знаєте, чого побажати собі у новому році? Тоді можете сміливо підглядати тут!

Наполеон Бонапарт: «Як же набридло витрачати і гроші, і терпіння на стотисячну армію… Точно! Замість отих нікчемних вояк замовлю собі 4 газети!»

Неллі Блай: «Попрошу у Діда Мороза побільше відряджень за рахунок редакції».

Джон Мільтон: «Мрію, щоб наша країна стала вільною від цензури. От би самому стати цензором...»

Бісмарк: « Щось замало в цьому році було крутих вечірок з циганами і ведмедями… Треба більше!»

Джозеф Пулітцер: «Коли ж моя служниця розумітиме мене краще?!»

Геральд Хармсфордт: «Мрію вчитися у Пулітцера. Брат говорив, що це чудово: друзів немає, відповідаєш тільки за себе, а ще є одна гарненька журналістка…»

Вільям Херст: « На правах реклами: куплю журналістів. Дорого».

Іда Тарбелл: «Хочу, щоб нафта була дешева, а продавали її маленькі підприємства по всій країні».

Едгар Аллан По: «Можливо, у новому році хоч хтось перестане вірити цьому негіднику Бенджаміну Дею! Моя місячна історія, між іншим, набагато правдивіша…»

Бенджамін Дей: «Вкрав Місяць. Незабутні враження! Мрію вкрасти ще й листа!»

Хорест Гріллі: «Хочу, щоб всі хлопці пішли на захід. А ще – на пошту, щоб підписатися на «New York Tribune».

Генрі Мортон Стенлі: «Мрію випити з другом Лівінгстоном ще пару бокальчиків добірного вина і знову чкурнути до африканських шаманів».

Марк Порцій Катон Старший: «Хочу, щоб в новому році Карфаген був зруйнований!».

Карл I: «Хочу, щоб в наступному році від щастя мені знесло голову!»

Джеймс Гордон Беннет: «Бажаю собі величезну кількість яскравих пліток, новин і помітних справ. Я все це пущу на продаж».

Полідор Мійо: «Підкажіть, де ще можна розмістити свою рекламу?»

Еміль Золя: «Я мрію про те, щоб у новому році мої звинувачення були нарешті почуті та прийняті до розгляду».

Джордж Ньюнес: «Я б дуже хотів, щоб хоча б хтось зміг відповісти на 10 питань і нарешті приступити до обов'язків стажера у моєму виданні».

Теодор Рузвельт: «Маю великі сподівання, що у наступному році стане менше тих, хто копирсається у бруді».

Една Чейз: «Хто ж вигадав оті кляті босоніжки? У цьому році замовлю співробітницям нове взуття!»

Адольф Окс: «А я бажаю усім не забувати про свою родину та долучати її до своєї справи. Як показує досвід, коли співпрацюєш зі своїми близькими, то досягаєш неабияких успіхів».

Олена КОНДРАЦЬКА
Анастасія ГЛУЩЕНКО

ВЕЧЕРЯ В БАККАРА
Або як я з'їв короля Франції

Як сьогодні пам'ятаю, то був 1840 рік. Я потрапив на різдвяну вечерю до свого давнього друга Жуля. Він жив у комуні, і тому за святковим столом зібралися зовсім різні люди. Деякі з них мене, відверто кажучи, вразили. То були американці, німці, англійці і звичайно, французи. Я був радий бачити Жуля хоча б раз на рік, потеревенькати та скоштувати смачну їжу у веселій компанії. Традиції традиціями, але того року нам подавали різні незвичайні страви і це було моє найдивніше Різдво.

Аж раптом у двері хтось постукав. Жуль пішов відчиняти. Я побачив молодого чоловіка у старому, зовсім зношеному одязі. Виявилося, що цей незнайомець – Ганс, теж з комуни. Ще один німець, який свято береже традиції. Наш стіл ломився від їжі, але гість на неї навіть не глянув. Оце дивак! Він сів за стіл та почав базікати з іншими німцями, які зовсім були не проти скуштувати свинину з кислою капустою.

Вже під кінець вечора я спитав у Жуля, чому цей Ганс такий дивний. Він делікатно мені пояснив, що за старовинною німецькою традицією у різдвяний вечір потрібно сходити у церкву або ж покаятися у своїх гріхах в молитві. Я здивувався, адже яке це має значення до їжі? Виявилося, німці вірять, що на порожній шлунок важко боротися з нечистою силою, а отже, на Різдво «свято повного шлунку» починається ще вдень. Я замислився. Дійсно, їжі на святковому столі так багато, що нечиста сила просто не дочекається, поки ти усе це доїси і піде додому! Оце так німці, оце так рецептура!

Коли нам подали запашну індичку з прованськими травами, я одразу потягнувся до неї. Уявляв, як м'ясо буде танути на язику, а ще й хотів дізнатися, чим же нафаршарували птаха. Я чув, що індичку зсередини вимазують джемом або варенням. Пам'ятаю, що моя тітка Ненсі завжди додавала яблука, мед та сир. Я любив розплавлений сир на яблуках, любив смак м'яса з медом… Коли був малим хлопчиком, понадкушував усі ті яблука, на які потрапив сир. От я тоді отримав на горіхи! Тож, фарширована індичка – то смак мого дитинства. Але яке гірке розчарування мене настигло! Тільки-но почали різати птаха, я побачив, що то за англійська індичка! Ох уж ці англійці, нічого не можуть приготувати правильно. Річ у тому, що вони не фарширують птаха, а подають його просто у спеціях. Інколи можна навіть хліб зсередини побачити…

На щастя, моє розчарування було недовгим. Я швидко забув про цю неприємність, коли принесли десерт! Я їв, насолоджувався, а потім знову їв, аж поки не з'їв… **Короля Франції!**

У французів є дивна звичка: вони у свій традиційний пиріг ховають фігурку короля. А пиріг називають «поліно», мабуть, через продовгувату форму. Мій друг Жуль розповів, що то на щастя. Тож, я поперхнувся, побачив короля, і з тих пір офіційно вважаюсь щасливою людиною!

Мабуть, то таки й був щасливий пиріг, бо навіть зараз я задоволений своїм життям. Я багато мандрував, знайомий з видатними людьми свого часу, а найголовніше – я – журналіст. Скажу відверто, це не так легко, як здається з першого погляду. Я потерпав від холоду і страшенних злив, я мріяв про велике багатство, але воно так до мене й не прийшло. Але якщо б мені запропонували змінити власну долю, я б відмовився без будь-яких сумнівів.

Мої наступники, коллеги, усі кому я залишаю свій досвід! Бажаю вам світити для усіх, ніколи не працювати в збитковому виданні та отримувати оплату за рядок тексту! І як казав мій друг Бальзак:

«Не піддаємося на підкупи видавців, будь то книги, підношення, гроші. Займемося відродженням журналістики!»

З Новим Роком!

Катерина МОИСЕЄНКО
Дар'я МІЗІКІНА
Наталя СОКОЛОВА

НОВИЙ РІК З ІРЛАНДСЬКИМ КАПІТАНОМ

Друже, сподіваюсь, ти ще не забув свого давнього товариша – ірландського капітана Джона? Я вже підготувався до Нового року, позбавився усілякого мотлоху та навів порядок у своїй затишній каюті. Останнім часом я бував у багатьох країнах і навіть встиг зустріти не один Новий рік за різними традиціями. Повір, мені є що тобі розповісти.

Я ніколи не забуду свято вогню у яскравій та колоритній Шотландії. Наш корабель збився зі шляху, але моя команда побачила вдалині полум'я, на яке ми і вирішили орієнтуватись. Пізніше мені розповіли, що цей вогонь відганяє привидів та нечисту силу. Новий рік називають тут «Хогмані», що в перекладі означає «Новий день» або «Велике свято кохання».

Гуляючи однією з вулиць я почув чарівний спів незнайомої дівчини. «Що це за мотив?», – запитав я. «Це ж пісня на вірш Роберта Бернса! Свя-я-я-я-то вже пору-у-у-ч...», – проспівала синьоока красуня і ніжно мені посміхнулася... На жаль, команда вже чекала на судні, а тому, друже, старий капітан не міг затримуватись. Тож я вирушив до іншої країни.

Наступного «Старого-Нового року» (так називають його у Нідерландах) я не зустрів Сінтерклааса (прим. Діда Мороза). Він мав прибути на своєму кораблі з Іспанії, але не судилося. Тоді я вирішив піти у найвідоміший місцевий паб, де гостям дарували луковиці рідкісного виду тюльпану. Без них, як виявилось, голландці не уявляють приходу Нового року.

Молода офіціантка принесла мені (також у подарунок) смачний традиційний «Слем» – напій із гарячого молока, цукру, чаю, цедри лимону, кориці та шафрану. Зігріває неймовірно! Я хотів залишитися тут ще на годинку, але часу і так було обмаль. Я мав встигнути за декілька днів дістатися до Сходу!

Далі, друже мій, мені довелося причалити до берегу Японії. Біля порту я побачив досить великий ярмарок. Там було багато цікавих речей, але більше всього – граблів. Жителі міста скуповували цей інструмент та вітали один одного зі святом. «Можливо, у них свято врожаю, а не Новий рік?», – подумав я.

Інтерес брав своє. Я підійшов до першої ж лавки та запитав японською (звісно ж, як міг), для чого ці граблі. «Це наша новорічна традиція. Кожного року ми купуємо їх, щоб згребти якомога більше щастя. Хочете, я і Вам презентую цей інструмент?»

Не встиг я і слова сказати, як невідомий японець протягнув мені яскраво-червоні граблі та поклонився. Друже мій, не повіриш, але на душі одразу стало так легко та приємно... Я подумав, що зможу згребти всі світлі моменти з моїх новорічних подорожей докупи та зберегти їх на майбутнє.

Залишалось зовсім мало часу, а мені треба було ще пошукати ялинку. Проте її ніде не було. Замість ялинки пропонували декілька паличок сливи, персика або бамбуку. Що ж... Довелось обійтися цими паличками. Я вже мав відправлятися до наступної країни, де, за повір'ям, Новий рік – свято весни.

Корабель причалив до берегів Китаю на п'ятнадцятий день святкування Нового року. Я одразу побачив безліч ліхтариків, які світились ледь не по всьому місту. Бідняки спокійно заходили у дім заможних людей і ніхто їх не виганяв. Входили вони з пустими руками, а виходили з одежею та їжею. Чудеса, та й тільки!

Я вирішив піти до якоїсь таверни та відсвяткувати неординарний «день весни». Там до мене підсів досить заможний чоловік, який хотів просто поговорити та обмінятися новинами. Я не пас задніх та запитав його про ліхтарики та бідняків. «Це наша стародавня традиція. Червоні ліхтарі повинні світити весь місяць та відганяти злих духів від нашого дому, а бідних людей треба приймати у себе в оселі та допомагати їм. Таким чином ми входимо в новий рік не просто без гріхів, а ще й стаємо родиною», – пояснив він. Наша розмова затяглась майже до ранку. Мій співбесідник вмовляв мене залишитись у нього до кінця свята та більше нікуди не їхати. Я погодився...

Мій друже, коли ти будеш читати цього листа, я вже буду шукати нові пригоди на свою голову та корабель. Прошу тебе обов'язково відповісти: як ти святкував Новий рік? Можливо, наступного разу старий морський вовк зможе приєднатись до тебе?

Чекаю на відповідь.

Твій ірландський капітан, Джон Уолтер.

Анастасія СОЛОД, Марія АЛЕКСАХА

Редактори **Оксана АЛЕКСЄЄНКО**, **Катерина МОИСЕЄНКО** ❄ Правка текстів **Валерія ЯРОВКІНА** ❄ Малюнки **Максим КИСІЛЬ** ❄ Дизайн-макет сторінки **Валерій ДРИГОЛА**

НА ПОШТІ У ДІДА МОРОЗА

Напередодні Нового року в серцях людей розквітає віра в дива. Дорослі і малі, чоловіки та жінки – кожен має своє, особливе та найважливіше бажання. А поділитися ним потрібно із наймогутнішим та найказковішим чарівником – Дідом Морозом. Ми вирішили допомогти Дідусеві та зібрали листи із мріями наших викладачів. Цього року вони були хорошими хлопчиками та дівчатками, тож їхні бажання обов'язково здійсняться.

Для того, щоб вірити у те, про що написав у своєму листі до Діда Мороза, потрібно мати дитячий настрій. Напевно, бажання можна сформулювати так: хочу, аби цей рік не став гіршим за попередній. Дай Боже, не втратити те, що є. Нехай і надалі буде можливість святкувати Новий рік з родиною та по-справжньому радіти цьому.

Іра, серйозна дівчинка

Любий Дідусю Морозе! Сподіваюсь, ти добре відпочив за цей рік та готовий до нового. Хочу в тебе попросити миру та злагоди в нашій країні. Саме зараз, коли твоя магія найміцніша.

Хатуна, знає таємницю чарівника

Дорогий Дід Мороз! Мені подобається подорожувати та відкривати світ. Тож хотілося, аби ти переніс мене та мою родину у той час, коли будь-якого перехожого українця можна було запитати: «А як проїхати до Дрездена? Мені вкрай необхідно відвідати художню галерею!»

Люда, мандрівниця

Дорогий Діду Морозе, я – велика мрійниця, тому бажань у мене багато. Я мрію, щоб не хворіли діти. Щоб був мир: у душі, у домівці, у країні. Жадаю, щоб було тепло й затишно; сама зроблю, тільки скажи – як. Благаю, дай усім моїм близьким і знайомим сил і наснаги весело зустріти це свято.

Оксана, маленький супергерой

Якби я і писала листа Діду Морозу, то нічого б в нього не просила. Пам'ятаєте, як у Булгакова: «Никогда ничего не просите, особенно у тех, кто сильнее вас. Сами всё предложат и сами всё дадут». Люблю сюрпризи. Ти, Дідусю, справжній чарівник. Сам повинен здогадатися.

Оля, цитує великих

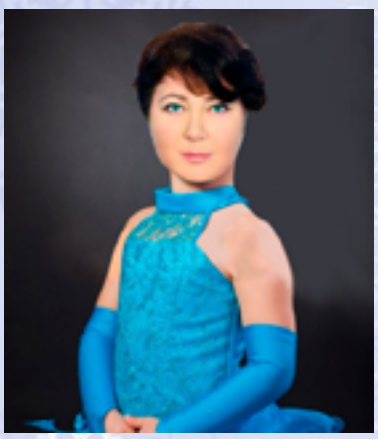

Діду Морозе, хочу лише одного – миру в нашій країні. Аби ми відчували душевний спокій. Бажаю, щоб кожен з нас залишався, в першу чергу, людиною. Адже тільки так можна здійснити головну мрію українців. Як і усі, у новорічну ніч я сподіваюсь на диво. Дідусю, зроби так, щоб вони траплялись частіше.

Ліля, мрійниця

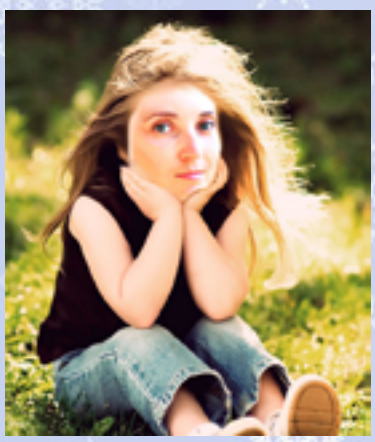

Хочеться попросити у новорічному листі миру для нас усіх. Лише миру та спокою. Мабуть, сьогодні це здатний реалізувати лише ти, Діду Морозе.

Алла, дбає про всіх

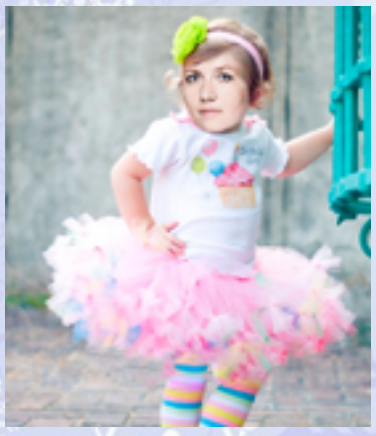

У Діда Мороза, зазвичай, просять те, про що дуже мріють – іграшку, солодощі, якісь речі. Проте, матеріальне я можу придбати собі сама. Тож понад усе хочеться здоров'я та щастя для близьких людей. А для себе – трохи більше часу. Його не вистачає.

Натуся, мріє про маховик часу

Любий Дідусю Морозе, ми хочемо, щоб на українській землі настав мир. Мир в серці та душі. Нехай кожен відчує впевненість у собі та знайде своє покликання. Сподіваємося, що люди будуть щасливими та здоровими.

Толик та Таня, живуть надією

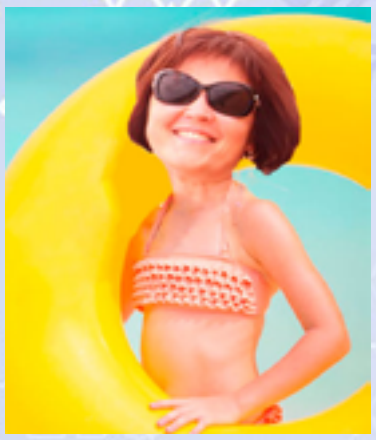

Діду Морозе! Не буду обтяжувати тебе проханнями, яскравими історіями та нечуваними бажаннями. Миру, розуму, наснаги і доброї вдачі. А ще, будь ласочка, допитливих студентів. І дозволь хоча б один раз виграти у журфаківця Ігоря М. тест з географії.

Оксана, майбутній педагог

Моє бажання просте: хочу, щоб нарешті завершилася війна і на зміну їй прийшла довгоочікувана стабільність. Окрім цього, варто побажати міцного здоров'я усім людям, більше посмішок та гарного настрою. І нехай святкові зимові дні будуть сніжними, а не дощовими.

Тамара, вірить у диво

Любий Діду! На жаль, я знаю, що не все в твоїх силах. Розумію, що ти не можеш нам принести мир, тому що це можуть зробити тільки люди. Тому влаштуй, будь ласка, нам казку. Зроби так, щоб у новорічну ніч було багато снігу, морозець, смачні мандарини та святковий настрій.

Віка, знає рецепт щастя

ЯК ЗАГАДАТИ БАЖАННЯ

на Новий Рік, щоб воно збулось?

Чому багато бажань, які ми кожного разу загадуємо, не збуваються? Чи було у вас відчуття, що коли довго і сильно чогось хочеться, ніколи не стає реальністю? Наша газета підготувала для вас секрети, що треба зробити для обов'язкового здійснення дуже бажаних мрій.

• **Звільніться** від усіх зайвих речей у вашому помешканні. Кожна кофтинка, подарунок від колишнього хлопця, дівчини, макулатура, старе взуття, поламаний посуд поглинають вашу енергію. Це заважає вам здавати сесію, заводити друзів, не сваритися з батьками, приходити до університету, заробляти гроші, а головне – збуватися вашим бажанням!

• **Перестаньте** спілкуватися з людьми, які приносять у ваше життя негатив. Ваші мрії мають бути лише в позитивній енергії, нащо її витрачати на того, хто того не гідний?

• **Закінчіть** усі справи до Нового року, щоб не було жодних боргів на наступний рік. Яка насолода від перескладання іспитів? Та ви ще в когось брали гроші? Віддавайте все: ваші обіцянки будуть за вами бігати.

• **У Новорічну ніч** візьміть блокнот, запишіть своє бажання, а в кінці допишіть: "Хай забудеться для мене в найкращому вигляді". Без того буде гірше.

• **Обов'язково** відкладіть блокнот і забудьте про нього, не думайте про своє бажання. Не треба проживати свою мрію кожен день, вона образиться и не з будеться, тому що ви вже її емоційно через себе пропустили.

• **Почніть** продуктивно працювати. Це поліпшить ваше життя і місце в суспільстві. А якщо заробите грошей, зайвими не будуть.

• **Загадуйте** бажання те, яке справді хочете серцем і тілом. Обережно, мрії збуваються!

Пам'ятайте, ви можете мати все, що завгодно, але ви має знати, що з цим потім робити.

ДАР'Я РОМАНЕЦЬ

Концерт кумира

Хочу, щоб на мене нікого не знудило, бо буду гарно вдягнута. А ще хочу, щоб ВІН впав на мене і наші обличчя були поруч і він співав, дивлячись мені в очі. А потім сказав : « З Новим Роком, кохана!» і ми почали б танцювати як в «Ла Ла Ленд».

Додому

Хочу нормально доїхати, щоб я не була притиснута між чиїхось спин або хоча б від них не смерділо засоленою рибою та новорічним пивом.

БАЖАННЯ CHALLENGE

Багато подарунків

Щоб вся кімната була ними засипана, половина з яких навіть не відкрита. І замість снігу з неба падало конфетті й кожен знайомий підсовував мені коробочку. Новий телефон, кофтинка чи книга. Мало подарунків не буває.

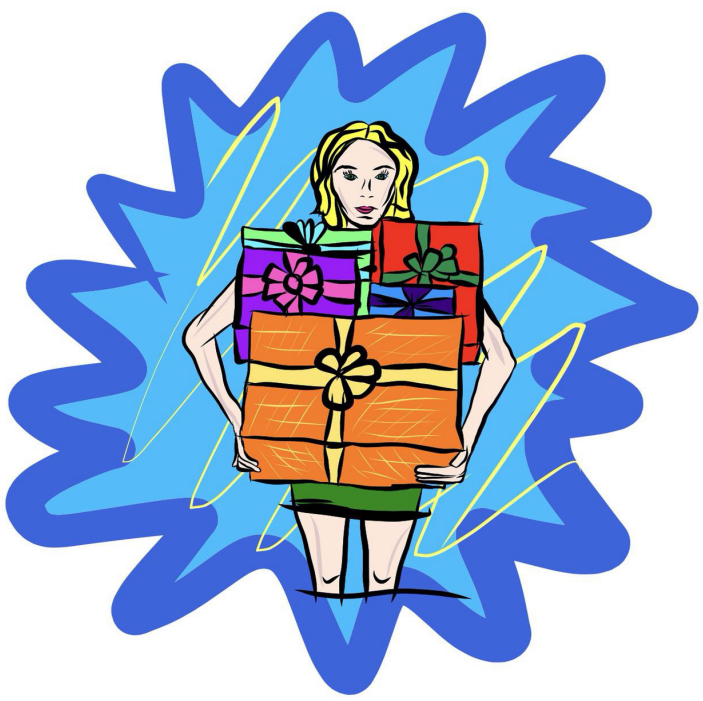

Велика стипендія

Хочу президентську стипендію люкс. Щоб на карту приходило 7 000 гривень, та щоб це ще не підвищена була. І ти такий йдеш до Ля Сільпо і купуєш яблуко за 35 гривень. Одне. Просто тому, що можеш.

Смачна їжа

Я хочу їсти всі страви з Новорічного столу. Потім щоб я зважилась і було менше кг ніж до цього. І я така сідаю знов до столу і їм олів'єху, торт, ковбасу, салат, крабовий салат і худну, худну.

Виспатись

Хочу СПАТИ! Прокинутись і знову спати. Не чути прибирання і сварки сусідів. Не чути курантів. Не бачити сновидінь. Можна прокинутись перед новим сезоном Гри Престолів, але потім знов. Заплющую очі, не думаю про те, як п'ять років тому треба було відповісти колишньому. Сплюю.

ОБЕРИ СВОЄ БАЖАННЯ